

være, det bilder Ingen af os sig ind, Spørgsmaalet er kun, hvor grundede disse Klager ere, men saa er der en meget væsentlig Forskjel mellem den nuværende Tilstand og den Tilstand, som vil fremkomme, naar Loven gennemføres. Saaledes som Forholdet nu er, have Kreditorerne ikke et saadan bestemt Ansvar og ikke en saadan bestemt Myndighed, at man ret egentlig kan sige, at det ligger i deres Haand, hvorledes Voets Døjgjørelse gaar frem; der ligger nu et Hovedansvar enten paa Skifteforvalteren, som uuegtelig har mange andre Forretninger ved Siden deraf, eller naar de meget yndede Skiftekommissærer ere benyttede, paa Mænd, der ad ekstraordinær Wei ere kaldede til Voets Behandling, og som, saa længe de behandle dette Bo, i Virkeligheden ere undergivne saare liden Kontrol; dette er dog, naar man vil være oprigtig, Forholdet. Naar derimod det nye System gennemføres, saa er der givet de rette Vedkommende en afgjørende Myndighed, og det bliver deres Skyld, dersom de ikke samvittighedsfuldt og forstandigt benytte den dem anviste Wei til at sørge for Voernes forsvarlige Behandling; det er den store Forskjel. Klager vil der lige fuldt komme; men Spørgsmaalet er, imod hvem Klagerne rettes, og med hvad Grund disse Klager fremkomme. Det er den store Forskjel mellem den hidtilværende Ordning og den tilkommende. Naar man siger, at til Syvende og Sidst kommer Alt an paa Personerne, saa kan man vel i en vis Fortand sige dette, men skal man ikke være lidt varsom med i en repræsentativ Forsamling at sige, at Alt kommer an paa Personerne, Intet paa Lovene, paa Institutionerne? Er det i Grunden ikke, naar man tager Sagen lidt grundigere og almindeligere, det Samme som at opfaste det Spørgsmaal, om man overhovedet skulde have en Rigsdag? I denne Sammenhæng tør jeg jo nemlig vel sammenligne Rigsdagen med Kreditorudvalget. Det er ganske sandt, at, naar der var lutter fortræffelige Skifteforvaltere eller Skiftekommissærer, naar naar disse Kommissærer behandlede Voerne gratis, vilde det maasse være ufornødent at give Love om Fallitvoernes Behandling, men saaledes ere nu en Gang ikke Tingenes Vilkaar. Vi ere jo Alle enige om,

at det konstitutionelle System er et uhyre Fremfærdt fra det personlige, fra det absolutistiske System, uagtet det vel kan siges, at til Syvende og Sidst kommer det under begge Statsformer væsentlig an paa de Personer, der udøve Myndigheden. Men Sagen er, at selve Personerne blive forskellige under de forskellige Vilkaar, de samme Menneker forandres under de forskellige Forhold, under de forskellige Former og under de forskellige Principers Indflydelse. Naar det ærede Medlem tilsidst paa en særlig Maade lagde et Ord ind for Bibeholdelsen af de ekstraordinære Skiftekommissærer, saa er der allerede af flere ærede Medlemmer sagt, hvad der i den Henseende behøves, men det vil let ses, at vi ogsaa her maasse efter Lovforslagets Ordning kunne komme til de samme Personer, som tidligere bleve Skiftekommissærer, men vi komme til dem under forskellige Forhold og efter forskellige Principer. Nu er det noget ganske Irregulært, at Justitsministeren til egentlig Skiftejurisdiktions Udøvelse gennem Bevilling, befkifter nogle Mænd; det er ganske udenfor de almindelige Regler. Men har ikke Lovforslaget givet Kreditorerne Adgang til at udnævne to Kuratorer; kan ikke ad den Wei f. Ex. i de større Handelsboer ganske naturligt en Sagfører og en Kjøbmand komme til i alt Væsentligt praktisk at udføre de Funktioner, som man mener, at den almindelige Skifteret ikke er saa skiftet til at udføre? Men de gøre det under andre Vilkaar; de staves ikke ved en exceptionel Bevilling til Dommere, men de vælges af Kreditorudvalget under Lovens betryggende Former. Paa den anden Side er det en Selvfølge, at naar en Lov skal omfatte en saa stor Forskjellighed af Boer, store og smaa, i Kjøbenhavn og udenfor Kjøbenhavn, paa Landet og i Kjøbstæderne, saa maa den have en vis Bidde, en vis Elasticitet, og dette har det nærværende Lovforslag ogsaa; det har forudsat og erkendt Nødvendigheden af, at Loven kan føie sig som et Klædebon om Legemet efter Legemets Bestaffenhed, at ikke overalt to Kuratorer, at ikke overalt et Kreditorudvalg, og Kurator optræde, men at Formen for Voets Behandling kan rette sig efter de mødende Tilfælde. Dette tror jeg er en Fordring, som maa stilles til Loven, men